

Smith
Doe maar gewoon

SMITH DOE MAAR GEWOON

JONAS BOETS *Wat als je plots jezelf moet redden?*

Manteau

DO IT AGAIN

Sam staarde naar het kleine scherm dat in de gang aan de muur was bevestigd en memoriseerde zijn opdracht. Die zag er betrekkelijk saai uit: in een boekhoudkantoor informatie verzamelen over vervalste datastromen. Zo waren er steeds meer opdrachten. De criminelen tegen wie Sam streed, waren lang niet meer allemaal gewapende gangsters, maar steeds vaker nog semipuberende nerds met uiterst effectieve digitale skills.

Ping.

Naast het scherm bevond zich een stalen luik, waar een lichtje was gaan branden. Zodra Sam wegkeek van het scherm verdween de tekst die erop had gestaan, een mechanisme om het ongeoorloofd meelesen van iemands opdracht tegen te gaan. Zelfs binnen de gebouwen van de geheime dienst moest elk protocol tot in de puntjes worden gevolgd. Sam vond dat prima, het beperkte de keuzes die ze zelf moesten maken, zodat er meer tijd was om na te denken over belangrijke dingen.

Zoals wat hij zou eten.

Het luik schoof open en een smakelijke hamburger in een plas pepersaus kwam hem dampend tegemoet, geflankeerd door een grote portie groenten, voortreffelijk

gegaard, alsof er achter het luik een miniatuurkok zich net had uitgesloofd om hem de perfecte maaltijd voor te schotelen.

‘Nog een duikbootje meepikken?’

Achter hem dook Daphné Wickman op. Ze had haar lange zwarte haren in een dot op haar achterhoofd gewikkeld. Haar nette grijze broekpak zat haar als gegoten. Zelfs in haar vrijetijdsoutfit kon Daphné zo naar een staatsdiner.

‘Die namen hebben ook hun beste tijd gehad.’

‘Duikboot’ was de officiële benaming voor zijn gerecht. In al de jaren die hij had doorgebracht in de gebouwen van de geheime dienst, was dat nooit veranderd.

‘Waarom?’

‘Het is kinderachtig.’

‘Ik vind het eerder charmant. En het stimuleert kinderen om beter te eten. Dat is nodig tegenwoordig.’

Sam was nooit bestand geweest tegen haar stralende glimlach.

‘Marketing dus. Maar ook daar moet je af en toe eens in vernieuwen.’

‘Goed punt. Waar moet je naartoe?’

‘Daar kan ik helaas niets over zeggen’, zei hij met een knipoog.

Hij nam zijn bord uit het luik en begon al wandelend te eten, niet erg handig met een bord vol saus, maar hij moest op tijd bij de laatste check-up zijn. Hij vertrok niet graag zonder maaltijd. Ook al leek de opdracht er een die hij binnen het uur zou afhandelen, hij wilde altijd voorbereid zijn op een langere periode zonder eten.

‘Hoe gaat het met de voorbereidingen voor het feest van Autumn?’ vroeg Sam.

Daphné zuchtte. ‘Zwijg erover, ik heb nauwelijks tijd

voor iets anders. Alsof ze me aan het hoofd hebben gezet van het feestcomité.’

President-directeur-generaal Autumn ging bijna met pensioen en de dienst organiseerde een verrassingsfeest. Zoals het de dienst betaamde, was dat geen traditionele samenzwering waarbij iedereen zich in het kantoor van het feestvarken verborg en luid begon te joelen bij zijn binnenkomst, maar eerder een verrassing waarbij hun gevierde hoofd zou worden ontvoerd en in een kist vol nepexplosieven gestopt. Afhankelijk van de manier van bevrijden zouden er meer of minder ballonnen met confetti en snoepgoed ontploffen. De spionnenversie van een piñata, zeg maar.

‘Ik kijk er in elk geval naar uit.’ Sam bleef staan aan een deur aan het einde van de gang. Hij hield zijn gezicht voor de scanner en de deur schoof open. ‘Straks mag je me er alles over vertellen.’

‘Graag’, zei Daphné. ‘Als jij me iets over jouw opdracht vertelt. Het zal deugd doen om nog eens over echte actie te praten.’

Sam wuifde nog even met zijn vrije hand terwijl de deur dichtschoof. Hij schrokte de laatste hap van zijn hamburger naar binnen en zette zijn bord op een bank.

‘Geen eten in de kleedruimte, meneer Smith’, klonk het meteen naast hem.

Sam keek omlaag en zag hoe een kleine robot hem vermanend aankeek.

‘Sorry, Spyro. Mevrouw Wickman hield me op.’

Spyro 56 was de administratieve bediende van de geheime dienst, die keer op keer werd verbeterd door de ingenieurs. Van een rijdende tamagotchi was hij uitgegroeid tot een humane robot die in zijn eentje de taken van een heel team uitvoerde. Een superieur staaltje technologie

volgens de een, een cynische uiting van besparingen volgens de ander.

Spyro was geprogrammeerd om zich niet te laten afleiden van zijn kerntaak. 'Dat vertelt u me later maar eens. Uw pak hangt in vak 3, uw uitrusting bevindt zich in K37.'

Sam opende de locker onder nummer 3 en zag een strak grijs pak voor zich. Gehoorzaam begon hij het aan te trekken.

Spyro ging ondertussen verder. 'Laten we uw opdracht nog even doornemen. De firma Break Even is gespecialiseerd in het aanpassen van data. Ze doen dat op een manier die bijna niet te traceren is. Hun meest winstgevendende activiteit is het vervalsen van uitslagen van sportwedstrijden.'

Sam voelde dat het pak anders was dan hij gewend was. Zowel de broek als het jasje zaten strak rond zijn lichaam, wat hem het gevoel gaf dat hij geen kleren aanhad.

'Hoe kun je nu sportwedstrijden vervalsen vanachter een computer? Ze kunnen toch geen goals maken?'

'Dat kunnen ze wel. Als ze ervoor zorgen dat in alle uitslagen die verspreid worden kleine veranderingen zitten, heeft de match een andere uitkomst dan in de werkelijkheid.'

Sam begreep het niet helemaal. Hij had zich nooit erg verdiept in data. Als hij een probleem had met zijn telefoon of computer ging hij gewoon langs de helpdesk, die sinds enkele jaren ook was overgenomen door Spyro 56. Het voordeel was dat zijn oplossingen verder reikten dan 'Heeft u het toestel al eens uit- en aangezet?'

'Dat valt toch op?'

'Ze veranderen natuurlijk niet de uitslag van Manchester City tegen Liverpool. Het gaat om wedstrijden uit kleinere competities. En vaak om subtiele veranderingen, zo-

als een rode kaart in de eerste helft. Of een strafschop in de slotfase.’

‘Waarom wil iemand dat doen?’

Spyro 56 haalde zijn schouders op, een feature die pas sinds model 55 aanwezig was.

‘Waarom berooft iemand een bank? Omdat er veel geld mee te verdienen valt. In andere delen van de wereld wordt erg veel geld ingezet op bijvoorbeeld een rode kaart in het eerste kwart. Vroeger moesten ze dan een speler omkopen om dat te verwezenlijken. Nu passen ze gewoon het wedstrijdblad aan, veel gemakkelijker, snel verdiend.’

‘Is dit pak nieuw?’

‘Het is uw taak om bewijzen van de fraude te verzamelen. Er zijn tekenen dat hun winsten steeds groter worden. Binnen en buiten, meer niet. Heeft u de opdracht begrepen?’

Sam knikte, niet erg overtuigend.

Dat was ook Spyro niet ontgaan. ‘Als er nog vragen zijn, is het nu het moment om ze te stellen.’

‘Ik heb nog een vraag.’

Spyro’s ogen lichtten op. ‘Ja?’

‘Is dit pak nieuw? Het zit nogal strak.’

Spyro schudde zijn hoofd en liet een geluid horen dat een diepe zucht moest voorstellen. Echt lucht uit zijn mond laten komen zat nog niet in het pakket. Samen met Sam opende hij in een aangrenzende ruimte het vak K37 en overhandigde Sam alle benodigdheden voor zijn opdracht.

‘Pistool, nachtkijker, looper van het gebouw, spray om camera’s onschadelijk te maken, werknemerspas, glassnijder, hamer en nog wat andere spullen om binnen te komen.’

‘Glassnijder? Ik heb toch een looper?’

© 2021 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Jonas Boets

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk juni 2021

Omslagontwerp: Herman Houbrechts
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3787 5
D 2021/0034/302
NUR 330